

Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale

Vineri 27 aprilie s-a deschis în Capitală sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale a R. P. Române. Sesiunea își desfășoară lucrările în Pavilionul Expoziției Economiei Naționale.

Intregul București trăiește atmosfera acestui eveniment deosebit. Marile bulevarde, străzile principale ale orașului, clădirile centrale sînt împodobite. Pretutindeni flutură steaguri tricolore și roșii. Pe mari pancarte sînt înscrise urări de succes lucrărilor sesiunii.

La sesiune participă, alături de deputații Marii Adunări Naționale, 11.000 de invitați: președinții gospodăriilor agricole colective, specialiști care lucrează nemijlocit în producția agricolă, lucrători din gospodăriile agricole de stat și stațiunile de mașini și tractoare, oameni de știință și cultură, ingineri și muncitori, fruntași din uzinele constructoare de mașini și din industria chimică, lucrători de partid și de stat.

Pe piepturile lor strălucesc înalte ordine și medalii ale R.P. Române, medalia „In cinstea încheierii colectivizării agriculturii”.

La sesiune asistă șefii misiunilor diplomatice a-

creditați în R. P. Română, corespondenții permanenți ai presei străine la București, trimișii speciali ai unor agenții de presă și ziare de peste hotare.

Fundalul tribunei prezidiului este dominat de steagul Republicii Populare Române.

Sosirea conducătorilor partidului și statului este întâmpinată cu aplauze furtunoase și ovatii. Răsună puternice urale.

În tribuna prezidiului, în loja din dreapta iau loc tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Emil Bodnăraș, Petre Berilă, Nicolae Ceaușescu, Chivu Stolca, Alexandru Drăghici, Alexandru Moghioroș, Dumitru Coliu, Leonte Răutu, Leontin Sălăjan, Mihai Dalea, Alexandru Birlădeanu.

În loja din stînga iau loc membrii Consiliului de Stat al R. P. Române.

În tribuna prezidiului se află membrii și membrii supleanți al C.C. al P.M.R., miniștrii.

Tovarășul Ștefan Voitec, președintele Marii Adunări Naționale, declară deschise lucrările sesiunii.

Sesiunea a adoptat următoarea ordine de zi:

1. Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii.

2. Proiectul de lege cu privire la înființarea Consiliului Superior al Agriculturii și a consiliilor agricole regionale și naționale.

Primit cu puternice aplauze și ovatii îndelungate, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, președintele Consiliului de Stat al R. P. Române, prezintă Raportul cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii.

Cuvîntarea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej a fost subliniată în repetate rînduri cu aplauze furtunoase și ovatii.

În timpul prînzului comisiile pentru agricultură și silvicultură, administrativă și juridică ale Marii Adunări Naționale s-au întrunit pentru a studia și a întocmi un raport comun asupra proiectului de lege cu privire la înființarea Consiliului Superior al Agriculturii și a consiliilor agricole regionale și naționale, deus de Consiliul de Miniștri la Biroul Marii Adunări Naționale. Totodată proiectul de lege a fost distribuit tuturor deputaților. (Agerpres)

Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii — prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej —

TOVARĂȘI,

Sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale este consacrată unui mare eveniment istoric în viața poporului nostru: terminarea colectivizării agriculturii. În Republica Populară Română socialismul a învins definitiv la orașe și sate. (Aplauze puternice, îndelungate).

Această victorie ridică pe o treaptă mai înaltă alianța muncitorească-țăărănească și unitatea moral-politică a întregului popor. Cele două clase sociale prietene, clasa muncitoare, conducătoare a tuturor oamenilor muncii, și clasa țărănimii colectiviste, împreună cu intelectualitatea, merg umăr la umăr înainte, sub conducerea încercată a partidului, spre desăvîrșirea construirii societății socialiste și trecerea treptată la construirea comunismului. (Aplauze puternice).

Sectorul socialist din agricultură deține astăzi 96 la sută din suprafața arabilă și 93,4 la sută din suprafața agricolă a țării, gospodăriile colective cuprind 3.201.000 de familii, aproape totalitatea familiilor țărănești. Obiectivul stabilit de Congresul al III-lea al P.M.R. în domeniul transformării socialiste a agriculturii a fost realizat cu aproape 4 ani înainte de termen. (Aplauze puternice).

Permiteți-mi, tovarăși, ca de la tribuna acestei sesiuni extraordinare a Marii Adunări Naționale, în numele Comitetului Central al partidului, al Consiliului de Stat și al guvernului, să felicit din toată inima harnica noastră țărănimă, care a urmat cu hotărîre calea arătată de partid, organele și organizațiile de partid, sfaturile populare, activul de partid și de stat, care au desfășurat o muncă politică și organizatorică de mare amploare; pe inginerii agronomi, zootehnici, hortivicultori, mecanizatori, lucrătorii din gospodăriile de stat și din stațiunile de mașini și tractoare pentru munca lor plină de entuziasm și devotament. (Aplauze îndelungate).

Eroica noastră clasă muncitoare, întregul popor sărbătoresc cu mare bucurie victoria obținută. Mindru de succesele sale, încrezător în viitor, poporul nostru muncește cu nesecată putere de creație pen-

tru ca ziua lui de mîine să fie însoțită și înfloritoare, ca această primăvară minunată. (Vii aplauze).

Mari succese în dezvoltarea întregii economii naționale

TOVARĂȘI,

La lucrările sesiunii noastre participă, alături de deputații Marii Adunări Naționale, 11.000 de invitați: președinții tuturor gospodăriilor colective, specialiști care lucrează nemijlocit în producția agricolă, lucrători din gospodăriile de stat și stațiunile de mașini și tractoare, oameni de știință, ingineri și muncitori fruntași din uzinele constructoare de mașini agricole și din industria chimică, lucrători de partid și de stat.

Acest caracter cu adevărat reprezentativ al sesiunii de față oglindește profundul democratism al regimului nostru, participarea nemijlocită la conducerea statului a poporului muncitor, făuritor al destinelor sale.

Sesiunea va face bilanțul uriașei activități desfășurate de oamenii muncii, sub conducerea partidului, pe tărîmul transformării socialiste a agriculturii; vom avea de dezbătut problemele privind creșterea continuă a producției agricole, reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător cu cerințele noii sale etape de dezvoltare, asigurarea agriculturii socialiste cu cadre de specialiști. Adoptarea măsurilor supuse dezbaterii Marii Adunări Naționale va aduce o prețioasă contribuție la ridicarea agriculturii pe o treaptă superioară, la consolidarea victoriei reputeate prin înfăptuirea colectivizării.

Profunde transformări revoluționare care au avut loc la sate s-au înfăptuit în condițiile dezvoltării întregii economii naționale pe o linie mereu ascendentă, echilibrată, toate ramurile crescînd armonios, în ritm susținut.

În cei 13 ani de economie

planificată, partidul a urmat consecvent politica leninistă de industrializare socialistă, punînd în centrul atenției dezvoltarea industriei grele și în pri-

mul rînd a industriei constructoare de mașini, factor hotărîtor în crearea bazei tehnice materiale a socialismului, în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei.

Productia industrială a fost în 1961 de aproape 5 ori și jumătate mai mare decît în 1949. În anul 1961 producția industriei constructoare de mașini, a industriei energiei electrice și a materialelor de construcții este de peste 12 ori mai mare decît în 1938, iar a industriei chimice de peste 14 ori.

În perioada 1949—1961 au fost reutilitate, modernizate și dezvoltate aproape 500 de întreprinderi existente și au fost construite în industria republicană peste 280 de întreprinderi și secții noi.

Promovarea cu consecvență a progresului tehnic în toate ramurile economiei, înzestrarea întreprinderilor cu utilaje moderne, de mare randament, au permis ca o parte tot mai

mare din sporul de producție să se realizeze pe seama creșterii productivității muncii.

Realizările primului trimestru al acestui an, care va încheia prima jumătate a planului de 6 ani, depășesc prevederile planului și înregistrează față de perioada corespunzătoare a anului trecut un spor de circa 13 la sută pe ansamblul industriei. Am produs în trimestrul I al acestui an de 2—3 ori mai multă energie electrică, fontă, oțel, produse sodece și altele decît în tot anul 1938.

Rezultatele obținute pînă în prezent în realizarea planului de 6 ani arată că sarcinile stabilite de cel de-al III-lea Congres al P.M.R. vor fi îndeplinite cu succes.

Dezvoltarea multilaterală a economiei, ritmul înalt de creștere a producției în toate ramurile industriei, au dus an de an la extinderea relațiilor economice externe, la creșterea și îmbunătățirea structurilor exportului, la lărgirea volumului și nomenclaturii importului. În prezent țara noastră are relații comerciale cu peste 80 de țări; volumul total al comerțului exterior a sporit între 1949—1961 de peste 4 ori.

În agricultură media anuală a producției totale de cereale în anii 1956—1960 a depășit cu 1.170.000 tone, iar în 1961 cu 2.600.000 tone media anilor 1934—1938; la floarea-soarelui producția totală a fost în 1961 de zece ori, la sfecla de zahăr de 7 ori și jumătate, iar la cartofi de 2,2 ori mai mare decît media producției totale a anilor 1934—1938.

În ce privește creșterea animalelor, din datele recensămîntului rezultă că la începutul acestui an numărul bovinelor a fost de 4.707.000, cu peste 1.055.000 mai mare decît în 1938, numărul vacilor de 2.144.000, cu 357.000 mai mare, al porcinelor de 4.665.000, cu aproape două milioane mai mare, iar al ovinelor de 12.846.000, cu circa 2.400.000 mai mare. Dacă se are în vedere că războiul și anii de secetă 1946—1947, au cauzat pierderi considerabile efectivului de animale, rezultatele obținute în sporirea septelului apar și mai remarcabile.

Ca urmare a creșterii numărului animalelor din rasele ameliorate și a îmbunătățirii furajării și îngrijirii lor, s-au obținut an de an sporuri însemnate la principalele produse animale. În anul 1961 producția de lapte a fost cu 57,5 la sută, de lînă cu 47,4

la sută, de carne în greutate vie cu 54 la sută, iar producția de ouă cu 136 la sută, mai mare decît în 1950.

Sporirea producției agricole vegetale și animale a asigurat satisfacerea nevoilor crescînde de consum ale populației și a cerințelor aprovizionării industriei cu materii prime.

Potențialul economic al țării noastre se reflectă în veniturile naționale, care în anul 1961 a fost de peste trei ori și jumătate mai mare decît în 1949. Datorită sporirii resurselor materiale și financiare ale țării, a fost posibil ca în această perioadă să se investească pentru dezvoltarea economiei naționale peste 180 miliarde lei, de aproape 10 ori mai mult decît întregul buget al statului din anul 1950. Ca urmare a creșterii acumulărilor, volumul investițiilor prevăzut pe anul în curs este de peste 8 ori mai mare de cît cel din anul 1949.

Rezultatele remarcabile obținute în dezvoltarea economiei naționale și în creșterea productivității muncii asigură ridicarea continuă și sistematică a nivelului de trai al oamenilor muncii. În ultimii 12 ani, salariul real a crescut de două ori, cheltuielile statului pentru acțiuni social-culturale de 5 ori, au luat un mare avînt construcțiile de locuințe; volumul desfacerilor de mărfuri prin comerțul socialist a sporit în 1961 de aproape 5 ori față de anul 1949.

Realizările de seamă dobîndite prin munca entuziastă și plină de abnegație a poporului nostru sînt strîns legate de sprijinul frătesc, multilateral, pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică, de colaborarea și înțelegerea tovarășească cu țările socialiste. (Aplauze puternice).

Țările lagărului socialist largesc și perfecționează coordonarea planurilor de dezvoltare economică, specializarea și cooperarea în diferite ramuri de producție, schimburi de experiență în domeniul realizării tehnico-științifice, adîncind diviziunea internațională socialistă a muncii și valorificînd mai bine avantajele sistemului economic socialist. Aceasta contribuie la întărirea economiei naționale a fiecărei țări, la accelerarea progresului tehnic, la realizarea unor ritmuri înalte de dezvoltare și prin aceasta la întărirea sistemului mondial socialist, la victoria lui în întrecerea pașnică cu capitalismul. (Aplauze).

(Continuare în pag. 2-a)

Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 1-a)

Victoria deplină a socialismului la sate — o confirmare strălucită a justeții politicii partidului

TOVARAȘI,

Lupta partidului nostru pentru înfrângerea obiectivului său strategic, victoria deplină a socialismului, a cunoscut după eliberarea țării câteva etape.

În prima etapă a revoluției populare, partidul a pus în centrul programului de transformare democratică a țării, lupta pentru exproprierea pământului moșieresc și împărțirea lui țărănimii muncitoare. În focul ei s-a încheiat alianța trainică dintre clasa muncitoare și țărănimia muncitoare. Lichidarea prin reforma agrară a rămășițelor feudale în agricultură și desființarea moșierimii ca clasă au însemnat rezolvarea sarcinii fundamentale a desăvârșirii revoluției burghezo-democratice, au creat premisele pentru trecerea la înfrângerea revoluției socialiste.

O mare contribuție la făurirea alianței muncitorești-țărănești, la realizarea reformei agrare și instaurarea puterii populare a adus-o organizația largă a țărănimii, care în întreaga ei activitate a urmat Partidul Comunist, Frontul Plugarilor, condus de eminentul om de stat și înflăcăratul patriot dr. Petru Groza.

Într-un termen istoricește extrem de scurt, sub conducerea partidului, clasa muncitoare aliată cu țărănimia a înfrânt și a izgonit de la putere clasele exploatoare, a cucerit întreaga putere, a naționalizat principalele mijloace de producție, și a trecut la construirea societății socialiste. (Aplauze).

În noua etapă a revoluției, partidul nostru s-a călăuzit neabătut după învățătura lui Lenin care arată că mica producție de mărfuri generează în mod inevitabil în proporție de masă capitalism și burghezie, că, pentru victoria deplină a noii orinduirii, socialismul trebuie construit nu numai la orașe ci și la sate.

Mica gospodărie țărănească face cu neputință mecanizarea și organizarea pe baze științifice a producției agricole, frânează însăși dezvoltarea industriei și creșterea continuă a pieții interne, naște contradicții între ritmul înalt de creștere a industriei și starea de înapoiere a agriculturii, împiedică dezvoltarea planificată, armonioasă a întregii economii.

Singura cale de lichidare a acestei contradicții este transformarea socialistă a satului, treptată înlocuire a micii producții de mărfuri prin marea gospodărie socialistă.

Realizarea acestei sarcini are o uriașă importanță economică, politică și socială pentru fiecare țară care trece de la capitalism la socialism și îndeosebi pentru țări cu o țărănimie numeroasă și o pondere însemnată a agriculturii în ansamblul economiei naționale.

Linia trasată de partid acum 13 ani la istorica plenară din martie 1949 a Comitetului Central a stat la temelia întregii munci desfășurate de atunci și până astăzi în transformarea socialistă a agriculturii.

Aplicând creator la condițiile țării noastre planul cooperatist al lui Lenin, învățând din bogata experiență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice în construcția socialistă a sate, partidul a desfășurat o muncă îndelungată și răbdătoare pentru a convinge țărănimia muncitoare să-și unească micile gospodării în mari gospodării agricole socialiste.

Politica consecventă de întărire a alianței cu țărănimia săracă și mijlocasă a dus la crearea și dezvoltarea sectorului socialist din a-

gricultură. Față de chiaburime, partidul a adoptat politica de îngrădire care a dus la micșorarea treptată a puterii ei economice, la îngustarea continuă a sferei ei de exploatare și la lichidarea ei ca clasă. Prin aceasta s-a pus capăt pentru totdeauna exploatarea omului de către om.

Caracteristic pentru procesul de transformare socialistă a agriculturii a fost înaintarea treptată, continuă pe măsura convingerii țărănimii de a trece pe drumul agriculturii socialiste și pe măsura creării bazei tehnico-materiale necesare.

Un rol deosebit de important l-au avut la noi întovărășirile agricole, ca formă simplă, intermediară, de cooperare socialistă în producția agricolă. Întovărășirile s-au dovedit a fi o adevărată școală care a educat masele țărănești în spiritul muncii în comun, le-a deprins cu organizarea socialistă a muncii, a înlesnit trecerea lor la gospodăria colectivă.

În 1949 se numărau în total 3.067.000 de gospodării individuale. De la constituirea în 1949 a primelor gospodării agricole colective — pionierii agriculturii noastre socialiste — sectorul colectivizat a crescut treptat, ajungând să cuprindă în anul 1952 un număr de 166.000 de familii cu 664.000 hectare suprafață arabilă.

Începând din 1952 s-a luat curs spre înființarea întovărășirilor agricole, care au cuprins chiar în primul an 84.000 de familii, cu 188.000 hectare suprafață arabilă. În anii următori ritmul transformării socialiste a agriculturii s-a accentuat; întovărășirile au crescut mult mai repede decât gospodăriile colective, cuprinzând tot mai multe familii și suprafețe tot mai mari.

În 1959, în întovărășiri se aflau 1.767.000 de familii, cu 2.988.000 hectare teren arabil. În cadrul sectorului cooperatist din agricultură ele erau preponderente ca suprafață și număr de familii, cuprinzând de peste două ori mai multe familii decât se aflau în gospodăriile colective. În acel an, începând mișcarea de trecere în masă a țărănimii spre forma superioară a cooperăției agricole, au intrat în gospodăriile colective mai multe familii decât au intrat în cei zece ani de la începerea colectivizării. Este deosebit de instructiv că imensa majoritate a acestor familii țărănești au trecut prin școala întovărășirilor.

Perioada de după Congresul al III-lea al partidului se caracterizează prin ritmul mult mai intens de creștere a gospodăriilor colective.

Trecerea în masă a țărănimii spre colectivizare s-a accentuat după Plenara C.C. din 30 iunie — 1 iulie 1961 și mai ales după Consfătuirea pe țară a colectivizării din decembrie 1961. Lucrările Consfătuirii și chemarea adresată de colectivisti au avut un mare ecou în rîndurile întregii țărănimii.

Munca politică desfășurată de organele și organizațiile de partid, de întregul activ de partid pentru lămurirea și convingerea țărănimii a luat caracterul unei din cele mai largi acțiuni politice și organizatorice de masă a partidului.

O trăsătură fundamentală a politicii noastre la sate constă în faptul că partidul a concentrat permanent eforturile principale în direcția consolidării economice a gospodăriilor colective, astfel ca ele prin exemplul viu al rezultatelor obținute în producție și în ridicarea nivelului de trai al colectivizatorilor, să devină un mijloc puternic de convingere a maselor țărănești că numai a-

cesta este drumul pe care trebuie să-l urmeze.

Încheierea colectivizării spulberă definitiv teoriile reacționare că țărănimia ar fi chipurile refractară socialismului.

Știrea trecerii în masă a țărănimii pe calea colectivizării, a fost primită cu mare dezamăgire și amărăciune de foștii exploatare, de ideologii capitalismului, pentru că această mărcată victorie a socialismului înseamnă năruirea pentru totdeauna a speranțelor lor în restabilirea vechilor rînduiri. (Aplauze).

Transfuzii pripășiți la posturile de radio imperialiste deplâng trecerea țărănimii pe făgașul socialismului și vorbesc cu nostalgice despre „amintirea evocatoare a unui trecut fericit”, despre „satul pitoresc și patriarhal de altădată”. Cum arăta satul acesta „pitoresc și patriarhal”, care era trecutul acesta „fericit”? Țărănimia își amintește foarte bine de anii cînd muncea din zori pînă în noapte pe pămîntul moșierilor și chiaburilor, neavînd nici cele mai elementare condiții de viață omenească; de lipsa de pămînt, apăsarea moșierului, cămătarului, percepturului, bicul vătăfului și patul de armă al jandarului; de înăbușirea în singe a răscoalilor, cînd cuțitul ajungea la os și țărănimia se ridica împotriva stăpînirii boierești, ca în 1907 cînd au fost ucși 11.000 de țărani, iar alte zeci de mii au umplut ocele și închisorile.

Recensămîntul din 1930 a găsit 700.000 de familii țărănești fără nici un petec de pămînt: alte 610.000 familii nu aveau, în medie, decît un pogon. În același timp însă, un număr de 12.200 de moșieri stăpîneau o suprafață arabilă mai mare decît 2.460.000 de familii țărănești laolaltă.

Statistica făcută de Ministerul Agriculturii în 1935 a arătat că aproape 37 la sută din gospodăriile țărănești nu aveau nici o vită de muncă, o treime nu aveau nici o vacă, aproape jumătate nici un porc și nici o oaie. Monografia făcută de Institutul de Științe Sociale în 1938 a găsit un plug la 3 gospodării, o grăpă la 4 gospodării cu suprafețe între 1—3 hectare. Milioane de țărani care nu își puteau asigura pe mica proprietate de pămînt existența lor și a copiilor, erau îndatorați pînă în gît la bancheri și cămătari, din cauza ratelor pe care trebuiau să le plătească pentru așazisa improprietății, a împrumuturilor făcute pentru cumpărarea de vite sau unelte, a impozitelor și dobinzilor. În 1929, după datele economiștilor burghezi, aproape 2,5 milioane de mici gospodării țărănești aveau datorii de 37,4 miliarde de lei.

După datele oficiale ale vremii, analfabetismul cuprindea mai mult de jumătate din totalul populației rurale, iar asistența medicală la sate lipsea aproape cu desăvîrșire; 20 la sută din copii pînă la un an mureau cu zile din cauza bolilor sociale și a lipsei de hrană.

Acesta era satul „pitoresc”, „viața patriarhală și fericită” a țărănimii din trecut.

Revoluția socialistă, înlăturată de clasa muncitoare în alianță cu țărănimia, sub conducerea partidului nostru, a pus capăt pentru totdeauna, ca unui vis urît, acestei stări de lucruri, schimbînd radical viața maselor țărănești. (Aplauze prelungite).

Statul a îndreptat spre agricultură, în ultimii 12 ani investiții în valoare de peste 23 miliarde de lei, din care cea mai mare parte pentru mașini și utilaje. Agricultură dispune astăzi de 54.000 de tractoare fizice, 50.000 semănători mecanice, 25.000 de combine pentru păioase și alte mașini agricole. Stațiunile de mașini și tractoare își îndeplinesc cu cinstre sarcinile trasate de partid și guvern, ajută gospodăriile colective în organizarea și planificarea producției, în executarea lucrărilor agricole la timp și în bune condiții agrotehnice, ceea ce a permis țărănimii să obțină recolte tot mai mari.

Creditele acordate de stat în condiții avantajoase gospodăriilor colective pentru dezvoltarea multilaterală a producției, întărirea economică și creșterea averii obștești se ridică numai în ultimii

trei ani la peste 1.726 milioane de lei.

Partidul și guvernul au acordat o atenție permanentă cointeresării materiale a țărănimii în creșterea producției agricole-marfă. O importanță deosebită în aplicarea acestei politici a avut-o desființarea cotelor obligatorii și așezarea, la temelia relațiilor economice între stat și țărănimie, a contractelor pentru vânzarea produselor agricole la prețuri avantajoase. Sistemul de contractări — pregătit prin măsuri introduse treptat încă din 1953 — a contribuit în măsură considerabilă la creșterea an de an a producției agricole și a volumului de produse agricole intrat în fondul central. Numai în anul 1961, veniturile bănești ale țărănimii provenite din vânzări către stat, s-au ridicat la aproape 9 miliarde de lei.

Au crescut continuu puterea de cumpărare și nivelul de trai material și cultural al țărănimii, care se hrănește și se îmbracă mai bine decît în trecut, consumă mai multă carne, zahăr, lapte, cumpără mai multe produse industriale, textile, încălțăminte, mobilă, produse electrotehnice și alte mărfuri de uz casnic. În ultimii trei ani, numai

Căile creșterii continue a producției agricole vegetale și animale

TOVARAȘI,

Una din trăsăturile cele mai importante ale procesului construcției socialiste la sate, o constituie creșterea continuă, în întreaga această perioadă, a producției agricole vegetale și animale.

S-a dezvoltat în mod deosebit cultura cerealelor, în primul rînd a grîului și porumbului, care ocupă aproape 72 la sută din suprafața arabilă. Au cunoscut o puternică dezvoltare culturile de floarea-soarelui, sfeclă de zahăr, cartofi și legume.

Potrivit Directivelor celui de-al III-lea Congres al partidului, pînă în 1965 va trebui să ajungem, în condiții climatice normale, la o producție medie la hectar de 1.800 kg. la grîu, 2.500—2.800 kg. la porumb, cel puțin 1.500 kg. la floarea-soarelui, 25.000 kg. la sfeclă de zahăr, peste 15.000 kg. la cartofi.

Rezultatele obținute pînă acum sînt încurajatoare. Multe gospodării colective și gospodării de stat din toate regiunile țării au realizat încă în 1960 producțiile medii stabilite de Congres pentru 1965.

738 gospodării colective au recoltat peste 1.800 kg. grîu în medie la hectar, iar 60 gospodării de stat au depășit producția medie de 2.500 kg. grîu la hectar.

La porumb 931 gospodării colective au obținut peste 2.600 kg. la hectar, iar 81 gospodării de stat au depășit media de 3.500 kg. boabe la hectar. Gospodăriile colective din Sintana — regiunea Crișana, Plopu — Galați, Siminoc — regiunea Dobrogea, Miloșești — regiunea București, Seaca de Cîmp — Oltenia, gospodăriile agricole de stat Ion Roată și Mărculești — regiunea București, Ovidiu — Dobrogea, Grăbăț — Banat și altele, au recoltat în medie de pe toată suprafața cultivată peste 5.000 kg. porumb boabe la hectar pe terenuri neirigate.

Aceste rezultate arată cit de uriașe sînt rezervele de sporire a producției de care dispune întreaga agricultură. Experiența gospodăriilor fruntașe dovedește că organizînd temeinic munca pentru valorificarea deplină a acestor rezerve, generalizînd sistematic și perseverent experiența înaintată, toate gospodăriile colective și gospodăriile de stat vor putea realiza producții la nivelul sarcinilor stabilite de Congres.

Numeroase gospodării colective și de stat și-au propus ca în acest an să obțină pe o suprafață de 600.000 hectare, recolte de porumb boabe de peste 5.000 kg. la hectar pe terenuri neirigate.

Consfătuirea pe țară a țărănilor colectivizatori, care a avut loc la sfîrșitul anului trecut,

prin rețeaua rurală a cooperăției de consum au fost vindute mărfuri în valoare de 31 miliarde lei. În perioada 1956—1961 s-au construit la sate peste o jumătate de milion de case de locuit; pînă la sfîrșitul anului 1962 numărul satelor electrificate va ajunge la aproape 4.500.

Pe lângă extinderea rețelei de spitale orășenești și din centre raionale, astăzi funcționează în mediul rural 2.000 de case de nașteri și aproape 3.000 circumscripții medico-sanitare, cu peste 6.600 de medici.

Analfabetismul a fost lichidat încă în cursul primului cincinal. În ultimii trei ani au fost construite la sate aproape 9.800 săli de clasă; întregul tineret sătesc de vîrstă școlară, în număr de 1.860.000, a fost cuprins în învățămîntul general de 7 ani; statul asigură fiilor de țărani largi posibilități de a ajunge pînă la cele mai înalte trepte ale învățămîntului și culturii. Peste 11.600 cămine culturale și case de citit, mai mult de 3.300 de cinematografe, mii și mii de formații artistice și teatrale de amatori fac să înflorească zi cu zi viața culturală a satelor noastre.

a examinat cu competență și spirit de răspundere, în ședințele plenare și pe comisii, problemele creșterii producției de cereale și plante tehnice și pe baza realizărilor științifice și a experienței gospodăriilor fruntașe a făcut recomandări deosebit de prețioase. Așa cum s-a subliniat la Consfătuire, pentru obținerea unor recolte bogate trebuie dată o deosebită atenție pregătirii și fertilizării solului, folosirii semintelor din soiuri superioare, semănăturii la timpul optim și în condiții bune, asigurării unei densități optime de plante la hectar și executării la timp a lucrărilor necesare de îngrijire și recoltare a culturilor.

În toamnă s-au însămîntat 3.200.000 ha. cu grîu, din care 1.300.000 ha. cu semînțe din soiuri de mare productivitate. Semănăturile au ieșit din iarnă fără pierderi și se prezintă bine dezvoltate. Pe o suprafață de peste 4 milioane de hectare s-au făcut arături adînci de toamnă, ceea ce permite ca cea mai mare parte a porumbului, florii-soarelui, sfecelei de zahăr, cartofilor și a altor culturi să se însămînteze în bune condiții. Vor fi însămîntate 3.900.000 ha. cu porumb din care aproape 2 milioane de hectare cu sămînță hibridă: la floarea-soarelui s-au asigurat pentru întreaga suprafață semînțe din soiuri selecționate, productive și bogate în ulei.

Oamenii de știință și specialiștii cu multă experiență, țărănimia apreciază că rezervele de umiditate acumulate pînă acum în sol, mult mai mari decît în alți ani datorită zăpezilor și ploilor abundente din iarnă și primăvară, oferă condiții favorabile pentru dezvoltarea culturilor. Întreaga țărănimie colectivizată, mecanizatorii, specialiștii și toți oamenii muncii din agricultură, muncesc cu entuziasm, folosind toate mijloacele de care dispun pentru terminarea grabnică a însămîntărilor, pentru executarea tuturor lucrărilor la timp și la un înalt nivel agrotehnic.

Una din ramurile aducătoare de mari venituri, care permitte gospodăriilor colective folosirea mai bună a forței de muncă și a experienței țărănimii colectiviste, este legumicultura. Se pot da numeroase exemple edificatoare cu privire la veniturile însemnate realizate de gospodăriile colective din cultura legumelor cu care aprovizionează orașele și centrele muncitorești. Astfel, gospodăria colectivă Dobroesti din zona de aprovizionare a orașului București, a cultivat cu legume în 1961 o suprafață de 63 hectare, realizînd venituri de 1.740.000 lei, revenînd

(Continuare în pag. 3-a)

Report cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 2-a)

în medie 27.600 lei de hectar. Suma încasată din vânzarea legumelor a reprezentat 68 la sută din totalul veniturilor gospodăriei. Valoarea unei zile muncă a fost de 32,27 lei, din care 31 lei în bani.

Este un fapt pozitiv că aproape 1.600 gospodării colective din regiunile București, Oltenia, Galați și Banat, au organizat producerea de legume timpurii, iar suprafața ocupată cu culturile de legume în sectorul colectivizat a ajuns la circa 100.000 ha. Un număr de 44 gospodării colective din raionul Arad, au luat măsuri organizatorice pentru cultivarea în acest an a 1.132 ha. cu legume din care 655 ha. cu roșii timpurii.

Există toate condițiile ca le guncultura să cunoască un nou și puternic avânt chiar în cursul acestui an, asigurând realizarea unor venituri sporite de către țărănimia colectivă și aprovizionarea populației orășenesti cu produse proaspete, variate și de bună calitate în tot timpul anului.

În domeniul viticulturii, obiectivul principal este, așa cum am mai arătat și cu alte ocazii, extinderea suprafeței de viță nobilă din soiuri de mare productivitate și de calitate superioară, din care 30 la sută struguri de masă. În prezent suprafața totală a viilor este de 306.000 hectare. Din acestea 124.000 hectare sunt plantate cu viță nobilă. Restul de 182.000 hectare sunt ocupate cu hibrizi producători direcți. Circa 50 la sută din plantațiile de viță altoită au goluri în proporție de peste 30 la sută, ceea ce împiedică obținerea de producții la nivelul potențialului podgoriilor noastre. Pentru realizarea sarcinii ce ne stă în față, este necesar să se planteze noi suprafețe cu viță nobilă din soiuri de masă și vin. Noile plantații trebuie făcute în podgoriile cu tradiție, pe suprafețe mari, după un plan general de sistematizare, care să permită în perspectivă mecanizarea principalelor lucrări agrotehnice. Vile hibride și cele nobile îmbătrinite și cu procent mare de goluri vor fi defrișate pe măsura executării noilor plantații și a intrării acestora pe rod în așa fel încât producția totală de struguri să nu scadă. Plantațiile trebuie făcute pe terenurile în pantă pe cât posibil amenajate în terase care asigură conservarea solului și executarea mecanizată a lucrărilor de îngrijire a viei.

Pentru aprovizionarea populației cu struguri de masă pe o perioadă cât mai îndelungată, este necesar să se extindă soiurile timpurii în zonele cele mai favorabile. O dată cu mărirea suprafeței cu vii, trebuie îmbunătățită substanțial agrotehnica viticolă, aplicându-se pe scară largă experiența gospodăriilor frunțase și recomandarilor oamenilor de știință, astfel încât să se ajungă până în 1965 la o producție de cel puțin 1.400.000 tone de struguri.

În ceea ce privește pomicultura, sarcina este de a realiza o suprafață de 300.000 hectare de livezi extinzându-se speciile cele mai valoroase. Planul general de dezvoltare a pomiculturii trebuie să țină seamă de repartizarea fiecărei specii în cele mai potrivite zone, creându-se bazine specializate în cultura mărului, părului, plămășului ciresului și vișinului. O atenție sporită trebuie acordată piersicului, cultură foarte valoroasă, care intră repede pe rod și dă o producție esențială pe o perioadă lungă de timp până în noiembrie. Plantația noilor livezi trebuie făcută pe

terenuri în pantă. Intervalele dintre rindurile de pomi trebuie folosite pentru culturi furajere și alimentare.

TOVARAȘI,

În perioada colectivizării agriculturii, așa cum am mai arătat, a crescut numărul de animale la toate speciile, a sporit producția de lapte, carne, lână și ouă.

Datorită sprijinului puternic acordat de stat prin credite în condiții avantajoase și materiale de construcții la prețuri scăzute și prin folosirea mijloacelor proprii gospodăriile colective au mărit numărul animalelor proprietate obștească în ritm rapid, ajungând în luna aprilie a acestui an la 1.145.000 bovine, față de numai 92.100 în februarie 1958, la 940.000 porcine față de 88.500 și la 4.380.000 ovine față de 835.000.

Potrivit prevederilor Congresului al III-lea al partidului în 1965 trebuie să se realizeze o densitate medie la suta de hectare de 40 de bovine, din care 20 de vaci; 70 de porcine; 91 de ovine — diferențiat în funcție de condițiile concrete ale fiecărei zone, iar gospodăriile colective trebuie să ajungă la o densitate a animalelor, proprietate obștească: de 23 bovine, din care 11 vaci; 33 porcine; 80 ovine.

Realizarea acestor sarcini este condiționată de asigurarea bazei furajere corespunzătoare, de crearea în fiecare gospodărie a unui efectiv corespunzător de animale matcă din cele mai bune rase, de sporirea continuă a productivității animalelor.

Folosind din plin ajutorul acordat de stat, mijloacele financiare proprii și resursele locale de materiale de construcții, gospodăriile colective și gospodăriile de stat trebuie să execute construcții trainice cu cheltuieli reduse și pe terenuri care nu sunt potrivite culturilor, în apropierea resurselor de apă și a drumurilor de acces. La amplasarea și executia construcțiilor, este necesar să se înlăture cu toată hotărârea orice risipă de pământ arabil, de fonduri și materiale, adoptându-se numai proiecte ieftine.

Existența unui efectiv mai mare de animale, sprijinul acordat de stat pentru creșterea animalelor crează condiții pentru sporirea continuă a producției și a fondului de stat la carne. Această sporire trebuie să se realizeze la toate speciile — bovine, porcine, ovine, păsări.

Creșterea efectivelor de bovine va permite să se obțină în 1965 o producție anuală de circa 600.000 tone carne, care să asigure livrarea la fondul de stat a cel puțin 530.000 tone de carne în viu.

Calea cea mai economică pentru a obține în condițiile noastre o cantitate cât mai mare de carne de la vitele destinate tăierii, este sporirea simțitoare a greutateii acestora, corespunzător cu rasa animalelor.

Gospodăriile colective, folosind în mod rațional pășunile ce li s-au pus la dispoziție, pot obține de la fiecare animal un spor însemnat de greutate cu cheltuieli reduse de furajare și de forță de muncă. Livrarea tineretului la o greutate medie de 300 de kg. la rasele ameliorate și 200 kg. la rasele neameliorate este în interesul gospodăriei, care realizează în acest fel un plus însemnat de venituri. De exemplu, o gospodărie colectivă primește pentru un vitel crescut la 250 de kg. și adus la calitatea I un preț de aproape două ori mai mare decât pentru același animal contractat la 180 de kg., calitatea II-a.

Pentru multe gospodării co-

lective, în special din zonele greu mecanizabile, este avantajoasă îngrășarea bolilor, după ce aceștia au fost folosiți timp de câțiva ani ca animale de muncă. Un bou îngrășat, a cărui valoare a fost amortizată prin muncă, poate să aducă gospodăriei un plus de venit de aproape 3.500 lei și o cantitate de carne pentru fondul de stat egală cu cea obținută de la doi minzați.

O sursă de venituri pentru țărănimie, care poate în același timp să aducă un spor important de carne, este îngrășarea vițelor din gospodăriile personale ale colectivizatorilor. Se apreciază că în 1965 vor fi aproape 1.500.000 de vaci în proprietate personală a colectivizatorilor; ele vor produce cel puțin 1.100.000 de vițel, din care circa 500—600.000 vor fi destinați tăierii.

Creșterea acestor vițel la greutatea cit mai mare, se poate realiza în gospodăriile personale ale colectivizatorilor. Este necesar însă ca aceste animale care nu pot fi îngrășate în gospodăria personală să fie contractate de întreprinderile statului la greutățile efective până la care pot fi aduse de către producători și apoi crescute și îngrășate în continuare în gospodării de stat, în îngrășătorile Ministerului Industriei Alimentare și în gospodăriile colective din comunele care au tradiție în creșterea vitelor.

O sursă care asigură obținerea într-un termen mai scurt a unei producții sporite de carne, este creșterea porcilor. În acest domeniu, gospodăriile agricole colective au obținut rezultate bune în ultimii ani: de la 23.000 de tone de carne vindute statului în 1961, ele vor ajunge la circa 70.000 de tone în 1962, valorificând pe această cale în condiții avantajoase porumbul și celelalte furaje.

Gospodăriile colective au toate posibilitățile să ajungă până în 1965 la o producție marfă de 2—2,5 milioane de porci îngrășați, care va asigura gospodăriilor colective venituri anuale de circa 2 miliarde de lei.

Pentru a atinge asemenea niveluri de creștere a porcilor este necesar ca gospodăriile colective să-și constituie o matcă de circa 300—320.000 scroafe. Această sarcină este pe deplin realizabilă, ținând cont că gospodăriile colective au avut în aprilie 155.000, iar la sfârșitul acestui an vor ajunge la un efectiv de 200—220.000 scroafe.

Fiecare gospodărie colectivă trebuie să-și întocmească planuri concrete de creștere a porcilor până în anul 1965 prevăzând îmbunătățirea continuă a procesului de reproducție și îngrășare, ameliorarea condițiilor de adăpostire, corelarea planului producției de carne cu cel al producției de furaje și asigurându-și rezervele necesare.

Gospodăriile de stat ating în 1962 o încărcătură de 100 porci grași livrați la 100 hectare arabil; prin concentrarea în continuare a creșterii și îngrășării porcilor în gospodării mari și specializate, ele vor trebui să ajungă în 1965 la un număr de 2.000.000 porci grași.

În ultimii ani, multe gospodării de stat au obținut rezultate frumoase în creșterea și îngrășarea porcilor. Insușindu-și experiența gospodăriilor frunțase și organizând mai bine creșterea și îngrășarea porcilor, gospodăriile de stat au toate condițiile pentru a îndeplini această sarcină de mare răspundere.

Un mijloc deosebit de important de creștere a producției de carne îl constituie sporirea însemnată a efectivelor de păsări.

După datele ultimului recensământ, numărul de păsări a ajuns la peste 44,5 de milioane față de 37 milioane existente în 1960, iar producția de ouă a crescut în 1961 la 2.600 de milioane.

Rezultă din aceste date că

efectivul de păsări necesar realizării producției de 120.000 de tone carne de pasăre în 1965, prevăzută în Directivele celui de-al III-lea Congres, există chiar în momentul de față. Aceasta înseamnă că sarcinile pe care ni le-am propus în domeniul producției de carne de pasăre pot fi cu mult depășite în anii ce urmează; se va putea asigura o creștere însemnată a ponderii cărnii de pasăre în producția totală de carne. La aceeași concluzie se poate ajunge dacă examinăm numărul cu totul scăzut de păsări din gospodăriile colective și de stat, față de suprafața pe care o dețin. Recensământul a arătat că la începutul anului 1962 au existat în gospodăriile de stat numai 1.237.000 păsări, iar în gospodării colective 1.600.000. În fiecare gospodărie colectivă și de stat există toate condițiile pentru a crește într-un termen scurt cel puțin 500—600 păsări la suta de hectare.

În acest an, cele mai multe gospodării colective au prevăzut în planurile de producție crearea și dezvoltarea fermelor de păsări. Peste 2.500 de gospodării și-au organizat de pe acum asemenea ferme, folosind construcții ieftine realizate în cea mai mare măsură cu mijloace locale și valorificând pentru hrana păsărilor resursele furajere de care dispun. Merită să fie evidențiat exemplul gospodăriei colective Ceacu din raionul Călărași, regiunea București, care la o suprafață de 3.000 de hectare și-a propus să sporească efectivul de păsări de la 600 la suta de hectare în 1961, la 1.200 în 1962. Pentru realizarea acestei creșteri importante, gospodăria și-a organizat un incubator propriu de tip cameră, ce poate fi făcut cu cheltuieli minime în orice gospodărie, și în care se produc 6.000 de pui în fiecare serie. Ea a vândut anul trecut, în afară de puil de o zi, peste 15.000 de păsări și 60.000 de ouă, realizând numai din creșterea păsărilor un venit total de peste 200.000 lei.

Comitetul regional de partid București și statul popular regional au luat măsuri de extindere a experienței pozitive a gospodăriei Ceacu și la alte 150 de unități, ceea ce va da posibilitate să se organizeze ferme de păsări în marea majoritate a gospodăriilor colective din regiune, să se obțină încă în acest an o producție de 5 milioane de păsări.

În ce privește gospodăriile de stat, a fost întocmit un program de sporire a efectivului de păsări la toate unitățile, care să permită creșterea producției de carne de pasăre (găini, curci, rațe, găște) de la 3.000 de tone în viu planificat în 1962, la 9.500 de tone în 1965, iar a producției de ouă, de la 73 milioane, la 155 de milioane.

În afară de acțiunea pentru dezvoltarea creșterii păsărilor în toate unitățile gospodăriilor

de stat, un număr de 51 de gospodării din jurul orașelor și centrelor muncitorești, vor fi organizate ca mari unități specializate de tip industrial pentru incubatie, producție de carne și producție de ouă, ele vor fi deservite de 7 mii de nutrețuri combinate. Prin această acțiune se vor aloca până în 1965 investiții suplimentare de 265 de milioane lei, ceea ce va permite să se obțină în aceste unități o producție de 12.500 de tone de carne și de 300 de milioane de ouă peste prevederile planului.

De o mare însemnătate pentru sporirea producției de carne de pasăre și ouă este organizarea creșterii păsărilor pe lângă morile aparținând Ministerului Industriei Alimentare și Sfaturilor Populare, precum și pe lângă silozurile Comitetului de Stat pentru Valorificarea Produselor Agricole. Toate aceste unități trebuie să-și întocmească un program concret de creștere a păsărilor pe diferite specii și a producției de ouă, cu ajutorul unor amenajări simple, ieftine, executate cu mijloace locale, folosind deșeurile rezultate din activitatea morilor și silozurilor.

Prin măsurile arătate se va putea realiza până în 1965 o producție totală de carne la toate speciile, de ca. 1.500.000 de tone viu, respectiv o creștere de circa 50 la sută față de anul 1961.

Conducerile gospodăriilor colective și gospodăriilor de stat trebuie să folosească rezultatele bune obținute în unitățile cu cea mai înaintată experiență, să sporească productivitatea animalelor, să elimine pierderile, să valorifice cât mai bine furajele, astfel încât sporirea producției de carne să aibă loc în condițiile unei sistematice reduceri a prețurilor de cost și măritii continue a veniturilor obținute din acest domeniu de activitate.

Producția de lapte de vacă a crescut în 1961 la 25,5 milioane hectolitri față de 21,3 realizat în 1959.

În aceeași perioadă producția medie pe vacă furajată a crescut de la 1.000 la 1.160 litri.

Se poate aprecia că pe baza efectivului de vaci ce-l vom avea în 1965 — 2.900.000 capete — producția de lapte va crește la circa 40—43 milioane hectolitri.

Există numeroase exemple încurajatoare în gospodăriile colective și gospodăriile de stat care permit să apreciem că sarcinile ce ni le-am propus cu privire la creșterea producției de lapte vor putea fi îndeplinite. Astfel, gospodăriile colective au obținut în 1961 de la vacile proprietate obștească, în medie cite 1.652 l. de lapte, iar gospodăriile de stat 3.000 de litri. Un număr de 58 de gospodării de stat au realizat de la 13.000 de vaci în medie peste 3.500 litri lapte, iar 113 gospodării agricole colective au obținut peste 2.500 litri de lapte de la fiecare vacă furajată.

Este instructiv să arătăm situația producției de lapte la un număr de gospodării de stat din punct de vedere al efectivelor de vaci, al producției medii și al prețului de cost realizat în anul 1961.

G.A.S.	nr. de vaci	producția medie litri	preț de cost lei/litru
Peștera — Dobrogea	110	4.052	1,05
Andrășești — București	100	4.190	1,07
Coțusca — Suceava	110	4.052	0,95
Sălărd — Crișana	287	3.114	1,06
Variaș — Banat	194	4.716	1,30

După cum se vede, aceste gospodării au obținut producții mari la un număr important de vaci.

Prețul de cost mediu realizat de aceste gospodării pe litru de lapte, a fost de 1,09 lei, ceea ce, desigur, reprezintă încă mult, față de posibilitățile mari de reducere a prețului de cost care există în gospodăriile de stat.

Gospodăria agricolă de stat Grabă, regiunea Banat a obținut în 1961 o producție medie și mai mare decât cele arătate mai sus și anume 5.036 litri de la un număr de 188 de vaci, producție pe care am dori să o obțină toate gospodăriile de stat și colective. Analizând însă prețul de cost existent în bilanțul acestei gospodării, se constată că acesta a fost de 2,75 lei pe litru față de 1,08 lei

planificat, deci aproape de trei ori mai mare. Aceasta este de neînțeles. Dacă ar fi să dăm crezare celor cuprinse în bilanțul gospodăriei Grabă, ar trebui să admitem că creșterea producției medii de lapte este însoțită de o creștere și mai mare a prețului de cost. Este necesar să fie examinate temeinic cauzele care au umflat prețul de cost și să se ia măsuri ca această gospodărie care a obținut atât de frumoase rezultate în creșterea producției de lapte, să poată deveni un exemplu și în domeniul costurilor de producție.

Ținând seama de consumul crescut de lapte la orașe și sate, de necesitatea aprovizionării rit-

(Continuare în pag. 4 a)

Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerei agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Cej

(Urmare din pag. 3-a)

mice cu materie primă a fabricilor de produse lactate puse în funcțiune și a celor pe care le vom construi, a asigurării unor cantități din ce în ce mai mari de lapte tras pentru creșterea tineretului bovin și porcine, trebuie să ne concentrăm atenția în direcția sporirii însemnate a producției de lapte în toate gospodăriile colective și de stat.

Ele vor trebui să asigure din prăsilă proprie și achiziții de vitele din rase de mare productivitate, încărcându-le cu vaci prevăzută la suta de hectare, îmbunătățirea continuă a calității animalelor, furajarea judicioasă și generalizarea experienței unităților fruntașe. Îngrijirea vacilor trebuie încredințată unor cadre bine pregătite, cu experiență, pasionate în căutarea și aplicarea celor mai avansate metode de creștere a producției de lapte cu un conținut mare de grăsime și la un preț de cost redus. (Aplauze).

TOVARĂȘI,

Realizarea sarcinilor privind creșterea importantă a numărului de animale, precum și sporirea producției de carne, lapte, lână, ouă este condiționată în mod nemijlocit de dezvoltarea considerabilă a bazei furajere.

Efectivele de animale calculate în unități vită mare se vor mări de la 6.987.000 la începutul anului 1962, la 7.985.000 în 1965.

Avem toate condițiile pentru a asigura din abundență, cantitativ și pe sorturi, nutrețurile pentru furajarea șeptelului, precum și rezervele necesare, dispunem de o puternică bază cerealieră și în primul rând de porumb, care ocupă ponderea cea mai mare în furajarea animalelor. Să dăm deci cea mai mare atenție sporirii producției la hectar a porumbului pentru boabe, siloz și masă verde, astfel ca în următorii ani să dublăm producția.

Pentru o furajare echilibrată a animalelor, este necesar să se dea o deosebită atenție plantelor bogate în proteină și în special culturilor de mazăre, soia, trifoi și lucernă, la care trebuie extinse suprafețele și sporită simțitor producția la hectar.

O rezervă importantă în sporirea producției de furaje este extinderea culturilor duble și în primul rând a porumbului pe terenurile de pe care s-a strâns recolta de mazăre și cereale păioase.

Tărâniștea noastră are o îndelungată experiență în cultivarea printru porumb a dovleacului și fasolei. Anul trecut la gospodăria colectivă din comuna Siminoc, regiunea Dobrogea, de pe 150 ha. în cultură intercalată s-a obținut o recoltă de 5.100 de kg. porumb boabe și 180 kg. de fasole în medie la hectar; gospodăria colectivă din Valea Măcrișului, raionul Urziceni, a recoltat de pe o suprafață de 50 ha., în afară de 4.900 kg. de porumb boabe, câte 480 kg. de fasole în medie la hectar.

Din calculele făcute pe baza producțiilor realizate de un număr mare de gospodării colective din toate regiunile țării rezultă că din cele 3.900.000 de ha. cu porumb, dacă s-ar cultiva intercalat pe 1.000.000 ha. dovleci și fasole, — socotind numai o producție de 3.000 kg. dovleci la hectar, s-ar realiza un surplus de furaje de 3.000.000 de tone; folosite în hra-

na porcilor, ele dau circa 66.000 de tone de carne în valoare de 594 de milioane lei. Totodată s-ar obține o cantitate de 90.000 de tone de semințe de dovleci, care transformate în ulei ar aduce un venit de cca. 216 milioane de lei. La fasole, socotind o producție de 200 de kg. la hectar, s-ar realiza 200.000 de tone, care, la prețuri de contractare, reprezintă un venit de 460 de milioane lei; în afară de aceasta, fasolea lasă în pământ o cantitate de azot care aduce o contribuție importantă la sporirea producției culturilor următoare.

După cum se vede, cultivarea dovleacului și fasolei între porumb, poate aduce la fiecare hectar un venit suplimentar de 1.350 lei.

Merită oare să depunem toate eforturile pentru a extinde chiar din primăvara aceasta cultura de dovleci și fasole intercalată printru porumb? Desigur că da. (Aplauze).

Fiecare gospodărie colectivă poate să cultive dovleci și fasole printru porumb pe suprafețe întinse. Lucrările de arat, semănat, prăsilă întâia și chiar a doua, se pot face mecanizat, iar pentru celelalte lucrări gospodăriile colective dispun de forțele de muncă necesare.

Cea mai ieftină resursă de furaje este suprafața de peste 4.000.000 hectare cu pășuni și finețe, care reprezintă aproape 30 la sută din suprafața agricolă a țării.

În regiunea Hunedoara, pășunile și finețele ocupă peste 60 la sută din suprafața agricolă, în regiunea Cluj 50 la sută; întinderi mari de pășuni și finețe sînt și în Maramureș, Suceava, Mureș, Brașov și în alte regiuni. Tărâniștea noastră a prețuit totdeauna pășunile, pentru că ele asigură animalelor timp de 5—6 luni de zile pe an nutrețuri bogate în substanțe hrănitoare, dau posibilitatea să se obțină cantități mari de lapte, carne și lână la un preț de cost scăzut.

Din păcate însă, această importanță bază furajeră este folosită în măsură insuficientă, din cauză că nu se manifestă grija necesară pentru continuă îmbunătățire a stării pășunilor și finețelor și pentru ridicarea sistematică a productivității lor. Acolo unde s-au luat măsurile corespunzătoare au fost obținute sporuri importante de produse.

Pe pășunea din Munții Tarcăului, regiunea Mureș prin lucrări simple de curățire, îngrășare și însămînțare, producția de iarbă a crescut de la 4.200 de kg. la 14.000 de kg. la hectar. Se pot da și alte exemple care arată că pe aceeași suprafață se poate asigura creșterea unui număr dublu de animale. Este necesar să se pornească cu toată hotărârea la acțiunea de sporire considerabilă a producției de furaje pe pășuni și finețe, prin lucrări simple de curățire și reinsămînțare cu ierburile cele mai valoroase, fertilizarea cu îngrășăminte naturale și, pe măsura posibilităților, cu îngrășăminte minerale.

Consiliile de conducere ale gospodăriilor colective, consiliile G.A.S., comitetele executive ale sfaturilor populare, organele și organizațiile de partid, trebuie să se preocupe de valorificarea tuturor posibilităților de care dispun pentru creșterea cât mai rapidă a bazei furajere.

Fiecare gospodărie colectivă o unitate puternică, înfloritoare

TOVARĂȘI,

Dezvoltarea economică și consolidarea fiecărei gospodării colective trebuie să se desfășoare potrivit unui plan de perspectivă, pe o durată de mai mulți ani, fundamentat multilateral, pe baza studiilor atente a tuturor factorilor care acționează asupra producției: mărirea suprafețelor, structura culturilor, căile de sporire a recoltelor la hectar, dezvoltarea șeptelului și a productivității lui, asigura-

ritoriului astfel încât să se asigure utilizarea mai deplină a mijloacelor mecanizate pe tarlale mari, repartizarea în funcție de criterii bine chibzuite (sol, relieful terenului, apropierea de căi de comunicație și altele), a suprafețelor pe diferite culturi și utilități, urmărindu-se reducerea la strictul necesar a suprafețelor destinate altor utilizări decât cele direct legate de producție.

Terminarea colectivizării creează condiții favorabile pentru o largă acțiune de mobilizare a maselor țărăniștii la executarea lucrărilor de combatere a eroziunilor, de desecare a terenurilor cu exces de apă, de îndiguire a suprafețelor inundabile, de punere în cultură a terenurilor nisipoase și a sărăturilor, ridicându-se pe toate căile fertilitatea solului. În fiecare gospodărie va trebui elaborat un program special în vederea efectuării lucrărilor pe etape și în perioadele când muncile din agricultură nu sînt intense.

Puterea economică a gospodăriilor colective este indisolubilă legată de creșterea avutului obștesc. Alocarea an de an a unor fonduri sporite din veniturile realizate de gospodărie și mărirea fondului obștesc raportat la suta de hectare suprafață, reprezintă indicatorii principali care arată progresul realizat de gospodărie și forța sa economică.

Sursele și căile de realizare a fondului obștesc sînt precizate în statutul gospodăriilor colective: el se formează din veniturile în bani și în natură ale gospodăriei, care constituie sursa principală de creștere a avutului obștesc, precum și din creditele acordate de stat. Cea mai mare parte a resurselor fondului obștesc sînt folosite de gospodăria colectivă pentru mărirea efectivelor de animale, construirea adăposturilor necesare și a altor construcții gospodărești, procurarea de inventar agricol.

Alocînd an de an sume tot mai mari pentru creșterea fondului obștesc, gospodăriile colective și-au dezvoltat mijloacele de producție — condiție fundamentală a sporirii veniturilor proprii și a valorii zilei-muncă. Astfel, fondul de bază mediu raportat la suta de hectare a crescut de la 72.000 de lei în 1959 la aproape 81.000 de lei în 1961. Corespunzător, veniturile la suta de hectare realizate de gospodăriile colective au crescut de la 93.000 de lei la 108.500 de lei. În felul acesta, în medie pe țară, fiecare colectivist a primit pentru munca în gospodăria colectivă la o zi-muncă 6 kg. cereale, însemnate cantități de legume, fructe, zahăr, ulei, precum și 7,50 lei. Un număr de 870 de gospodării au dat în afară de produse în natură, mai mult de zece lei la fiecare-zi-muncă.

Este instructiv să arătăm modul în care sporirea avutului obștesc, raportat la suta de hectare, influențează pozitiv creșterea veniturilor gospodăriilor colective și a valorii zilei-muncă.

Gospodăria colectivă Receaș din regiunea Banat, spre exemplu, și-a sporit an de an proprietatea obștească, ajungînd la sfîrșitul anului 1961 la un fond de bază de 4.484.000 lei, ceea ce înseamnă o sută de hectare teren agricol la 186.000 lei față de 148.700 lei în 1960 și 97.400 lei în 1959. Un loc principal în avutul obștesc îl ocupă animalele al căror număr era la 1 ianuarie 1962 de 455 de taurine, din care 242 de vaci și juninci; 1189 porcine, din care 100 scroafe și 1.060 ovine.

Sporirea continuă a avutului obștesc a dus la creșterea veniturilor gospodăriei la o sută de hectare teren agricol de la 165.400 lei în 1959 la 228.000 lei în 1961.

Rezultatele obținute de această gospodărie apar și mai concludente dacă le comparăm cu cele obținute de gospodăria colectivă vecină, Bazoșul Vechi, care, deși are o serie de realizări nu a folosit pe deplin posibilitățile existente pentru dezvoltarea proprietății obștesc. Aici fondul de bază la o sută de hectare reprezintă 97.800 lei, față de 186.000 de lei la gospodăria Receaș; ca urmare, veniturile realizate la o sută de hectare

au fost în anul 1961 de numai 111.450 lei față de 228.000 în gospodăria Receaș, iar valoarea zilei muncă, de numai 15 lei față de 30 lei la cealaltă gospodărie.

Gospodăria colectivă din Palazul Mare, regiunea Dobrogea și-a sporit continuu proprietatea obștească, ajungînd la sfîrșitul anului 1961 la un fond de bază de 4.906.600 lei, revenind 337.000 lei la o sută hectare teren agricol, față de 272.000 lei în 1960 și 219.000 lei în 1959. Gospodăria avea, la 1 ianuarie 1962, un număr de 536 taurine, din care 206 vaci. Veniturile gospodăriei la o sută hectare teren agricol au crescut sistematic de la 181.700 lei în 1959, la 238.300 lei în 1960 și 304.400 lei în 1961.

Consiliile de conducere ale unor gospodării colective au o atitudine cu totul nejustificată față de problema avutului obștesc, considerînd fără temelie prin alocarea unor sume sporite din veniturile gospodăriei, pentru creșterea fondului de bază, se vor reduce sumele alocate plății zilei muncă. Aceasta înseamnă pur și simplu să-ți furi singur căciula. A menține la un nivel scăzut proprietatea obștească, a nu asigura resursele necesare creșterii mijloacelor de producție sporirii efectivelor de animale, plantărilor ne-viticole, amenajări de suprafețe pentru cultura legumelor, înseamnă a nu crea baza trainică și sigură pentru sporirea veniturilor gospodăriei și implicit a veniturilor pe zi-muncă.

Desigur, că pentru sporirea mijloacelor de producție, gospodăriile colective beneficiază și vor beneficia și în viitor de importante sume alocate de stat sub formă de credite cu dobîndă foarte redusă și chiar fără dobîndă însă toate acestea trebuie să fie plătite, rambursate la scadență. Numeroase gospodării consolidate au renunțat să mai facă apel la credite din partea statului și își alocă singure fondurile necesare lăririi însemnate a avutului obștesc.

Consiliile de conducere ale gospodăriilor colective, toți țărani colectivisti trebuie să se îngrijească de creșterea cât mai rapidă a avutului obștesc, ca principala cale de sporire a veniturilor gospodăriei, de înfărire a nuterii lor economice, de ridicare a bunăstării materiale a colectivistilor. (Aplauze).

O mare atenție trebuie acordată folosirii chibzuite a fondului de zile-muncă de care dispune fiecare gospodărie, combătîndu-se risipa, cheltuirea lor pentru activități ne-productive sau stabilirea unui număr prea mare de zile-muncă pentru diferite treburi administrative. Un număr exagerat de zile-muncă se alocă în momentul de față președinților, brigadierilor și contabililor din gospodării. În regiunea Dobrogea, spre exemplu, în 1961 numărul mediu de zile-muncă pe un colectivist a fost de 195, în timp ce zilele-muncă alocate președinților în medie pe regiune au fost de 711; în regiunea Banat, la 187 zile-muncă în medie pe un colectivist, s-au alocat președinților 572 zile-muncă.

Asemenea situații arată că actualele norme de retribuție a președinților, brigadierilor și contabililor din gospodării colective sînt necorespunzătoare, deoarece determină disproporții nejustificate între veniturile acestora și veniturile colectivistilor. Aceasta creează o situație neplăcută pentru președinte, îl scade autoritatea, îl rupe de masa colectivistilor, în rîndul cărora se pot crea nemulțumiri justificate. Situația a fost sesizată de numeroși președinți de gospodării colective. Fără îndolală că pentru munca lor de mare răspundere, președinții trebuie să primească un număr de zile-muncă în plus peste media realizată de colectivisti, fără însă ca aceasta să ducă la exacerări. Este necesar ca normele

existente să fie revăzute în cel mai scurt timp și să se adopte o reglementare mai justă a acestei probleme. (Aplauze).

În ultimii ani în majoritatea gospodăriilor colective s-a încredințat metoda de a se acorda periodic colectivistilor avansuri bănești pentru zile-muncă, ceea ce dă posibilitatea acestora să obțină venituri în tot cursul anului. În 1961 aproape 2.300 de gospodării colective au acordat membrilor lor asemenea avansuri, care în primele trei trimestre ale anului s-au ridicat la aproximativ 900 de milioane lei. Aceasta reprezintă o formă foarte avantajoasă de retribuție a muncii în gospodăria colectivă.

Calea cea mai importantă de asigurare a fondurilor necesare pentru plata periodică a avansurilor în bani o constituie contractarea de produse agricole cu întreprinderile statului, care acordă gospodăriilor colective arvune și credite în contul producției contractate astfel încît acestea să primească însemnate sume de bani chiar din primele luni ale anului. În 1961, statul a acordat gospodăriilor colective sub formă de arvune și credite pentru contractări de cereale, legume, carne și alte produse — în afara creditelor de producție și de investiții — suma de 1,1 miliarde de lei iar pentru anul 1962 s-a prevăzut în același scop suma de aproape 2 miliarde lei.

Este necesară îmbunătățirea sistemului de arvune și credite și elaborarea unei reglementări unitare a sistemului de avansuri pentru zile-muncă pe baza experienței gospodăriilor fruntașe, spre a se asigura colectivistilor venituri bănești regulate în tot cursul anului.

Izvorul principal de venituri pentru țărani colectivisti este munca în gospodăria colectivă. Mijloacele de producție de care dispun gospodăriile colective, suprafețele întinse de teren, sprijinul din partea stațiilor de mașini și tractoare, îndrumarea tehnică și organizatorică pe care o dau cadrele de specialiști, ajutorul material și financiar acordat de stat, creează condițiile cele mai favorabile pentru ca fiecare gospodărie să realizeze venituri crescînde și să asigure o retribuție tot mai mare a muncii colectivistilor.

În afară de veniturile primite pentru munca în gospodăria colectivă, țărani colectivisti mai au în gospodăria personală 862.000 hectare teren agricol, peste 1 milion vaci, peste 2 milioane porci, circa 5,5 milioane oi, circa 30 milioane păsări, ceea ce le aduce însemnate venituri suplimentare. Trebuie acordată o mare importanță folosirii din plin a gospodăriei personale pentru sporirea la maximum a producției de carne, lapte, păsări, ouă, legume, fructe și altele. În scopul completării nevoilor proprii ale familiilor de colectivisti și creării de disponibilități, care să fie valorificate în principal, pe calea contractelor cu statul.

O problemă importantă este asigurarea existenței materiale la bătrînețe sau în caz de invaliditate. În legătură cu aceasta, s-au purtat discuții în adunările generale și s-au pus numeroase întrebări cu ocazia constituirii noulor gospodării colective.

Cum trebuie asigurată la safe, bătrînețea și invaliditatea?

Această întrebare care preocupă în mod justificat pe colectivisti bătrîni, ca și pe cei tineri, care știu că va veni un timp cînd și ei vor fi bătrîni, trebuie să primească răspuns. Fără îndolală, dragostea copiilor pentru părinti este un sentiment firesc. Iar grija față de părinti va fi întotdeauna o îndatorire a lor. Nu se poate însă trece cu vederea că tinerii își întemeiază propriile lor familii, au la rînd

(Continuare în pag. 5-a)

Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 4-a)

dul lor copii, au griji și sarcini sporite; pe de altă parte, este intrutotul legitimă dorința bătrînilor de a avea propriile lor mijloace de existență.

Statutul model al gospodăriei colective prevede posibilitatea creării unui fond pentru ajutorarea bătrînilor sau a celor care nu mai pot munci. De mai mulți ani, unele gospodării colective au și început să aplice, cu bune rezultate, sisteme proprii de ajutorare a bătrînilor și a celor inapți de muncă. La gospodăriile din Grindu, regiunea București, Oltina din Dobrogea,

Reorganizarea conducerii agriculturii la nivelul cerințelor noii etape de dezvoltare

TOVARAȘI,
Incheierea construcției socialiste la sate face necesară reorganizarea conducerii agriculturii corespunzător noii etape de dezvoltare a ei.

Actuala formă organizatorică a conducerii agriculturii, începînd de la minister și pînă la organele de jos, mai păstrează anumite trăsături proprii condițiilor cînd în agricultură predomină proprietatea individuală. Această formă organizatorică depășită a condus la un stil de muncă și la metode birocratice, funcționărești, îngust administrative. Ministerul și organele sale nu reușeau să acorde un ajutor eficient unităților de producție. În locul unei munci permanente, desfășurate nemijlocit pe teren, cadrele ministerului și ale organelor din subordinea lui se limitau adeseori la întocmirea de directive, instrucțiuni, recomandări, evidențe statistice, elaborate din birou, fără participarea specialiștilor din producție chemați să le aplice în practică.

S-a manifestat o puternică tendință de umflarea aparatului administrativ care absorbea aproape 40 la sută din totalul specialiștilor cu studii agricole superioare. Or, ținînd seama de marea complexitate a problemelor agriculturii, este evident că acestea nu puteau fi rezolvate numai cu forțele aparatului, oricît de numeros ar fi fost el. Este greu de închipuit că acești specialiști puteau conduce cu eficiență treburile agriculturii din birourile ministerului sau ale sfaturilor populare. Locul specialiștilor, locul celor chemați să conducă agricultura este în gospodăriile colective și în gospodăriile de stat, acolo unde se hotărăște soarta producției agricole. (Aplauze).

Se impune adoptarea unei noi concepții organizatorice, care să asigure agriculturii o conducere științifică, competentă și unitară, capabilă să facă față cu succes noulor sarcini de mare răspundere privind dezvoltarea continuă a agriculturii socialiste. Noua formă de organizare va trebui să creeze condiții pentru participarea la conducerea agriculturii a cadrelor celor mai pregătite, care lucrează nemijlocit în producție.

În acest scop, se propune înființarea **Consiliului Superior al Agriculturii**, ca organ al Consiliului de Miniștri, cu un Comitet executiv al cărui președinte va fi membru al guvernului. De asemenea, se propune înființarea Consiliilor agricole regionale și raionale, ca organe ale sfaturilor populare.

Consiliul Superior al Agriculturii va fi alcătuit din cele mai calificate cadre de ingineri agronomi, zootehnicieni, mecanicizatori, medici veterinari, care lucrează nemijlocit în producție, directori ai gospodăriilor agricole de stat și ai stațiilor de mașini și tractoare, președinți de gospodării colective cu studii superioare agricole, oameni de știință din institutele de cercetări și din învățămînt cu o

Salonta și Mădăraș din Crișana, colectivității bătrîni primesc în fiecare an, în medie, între 250—400 kg. cereale, în afară de legume, cartofi și alte produse, precum și anumite sume de bani.

Terminarea colectivizării agriculturii și întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective face cu putință să fie elaborat cu participarea colectivităților înșiși, un sistem unitar de asigurare materială la bătrînețe și în caz de invaliditate, care să garanteze tuturor țărănilor colectivizării o bătrînețe liniștită, fără griji. (Aplauze).

înaltă pregătire și experiență.

Consiliul Superior al Agriculturii analizează problemele dezvoltării agriculturii în ansamblu, pe ramuri sau sectoare de producție, stabilește măsurile cele mai indicate, dă directive și dispoziții obligatorii pentru comitetele executive ale sfaturilor populare, pentru consiliile agricole regionale și raionale.

El va îndruma munca de întărire economico-organizatorică a gospodăriilor colective și va conduce activitatea de producție și economică a gospodăriilor de stat și a stațiilor de mașini și tractoare; va colabora cu Comitetul de Stat al Planificării la elaborarea planurilor anuale și de perspectivă pentru întregă agricultura; va îndruma activitatea de cercetare științifică din domeniul agriculturii și va organiza introducerea și generalizarea în producție a realizărilor științei și practicii înaintate din țara noastră și de peste hotare; va răspunde, în colaborare cu Ministerul Învățămîntului, pentru pregătirea de cadre agricole superioare, va asigura pregătirea cadrelor agricole medii, justa repartizare a specialiștilor în producție.

Consiliul Superior al Agriculturii își va desfășura activitatea pe secțiuni, corespunzător principalelor ramuri și probleme ale agriculturii — fond funciar, cereale și plante tehnice, hortivicultura, creșterea animalelor, mecanizarea agriculturii, învățămînt și propagandă, gospodării agricole de stat.

Consiliul Superior va avea o comisie pentru coordonarea și elaborarea planului de dezvoltare a agriculturii și pentru problemele economice.

Consiliile agricole regionale și raionale vor fi alcătuite din ingineri agronomi, zootehnicieni, medici veterinari, ingineri mecanicizatori din unitățile agricole de producție și experimentale, președinți de gospodării colective, frunțași în producție. Ele vor răspunde de conducerea agriculturii pe plan regional potrivit cu directivele și dispozițiile Consiliului Superior al Agriculturii și ale comitetelor executive ale sfaturilor populare.

Dezbaterea în Consiliul Superior al Agriculturii și în Consiliile agricole regionale și raionale a celor mai înaintate metode agrotehnice, izvorite din rezultatele cercetărilor științifice și din practica înaintată, va permite un larg și sistematic schimb de experiență, cunoașterea și generalizarea celor mai bune rezultate obținute în producție, găsirea celor mai eficiente căi de sporire a producției agricole.

În scopul asigurării unei conduceri îndrumări și coordonări unitare a întregii activități științifice din agricultură, se va înființa **Institutul Central de Cercetări agricole**. El va elabora planul unic de cercetări, concentrînd forțele științifice asupra celor mai actuale probleme ale agriculturii, cum sînt: crearea unor noi soiuri de plante și rase de animale mai productive, stabilirea metodelor a-

grozotehnice înaintate care să asigure valorificarea rezervelor de creștere a producției din gospodăriile de stat și colective, perfecționarea continuă a tractoarelor și mașinilor agricole. Cercetătorii din domeniul economiei agrare trebuie să studieze temeinic problemele de organizare și retribuire a muncii, căile de creștere a eficienței economice a investițiilor, de ridicare a productivității muncii

Cadre de specialiști în fiecare gospodărie agricolă

TOVARAȘI,

În scopul asigurării gospodăriilor colective cu cadre de specialiști, C.C. al P.M.R. și Consiliul de Miniștri au hotărît redistribuirea cadrelor cu studii superioare agricole, astfel ca majoritatea covârșitoare a inginerilor agronomi, zootehnicienilor și medicilor veterinari să fie repartizați în unitățile agricole de producție.

Aceste măsuri vor asigura încadrarea gospodăriilor de stat în medie cu cel puțin 5 specialiști cu studii superioare agricole și a fiecărei gospodării colective cu un inginer agronom; un medic veterinar va deservi 3—4 gospodării colective.

Încă în acest an în gospodăriile de stat vor lucra 3.200 specialiști, în gospodăriile colective circa 6.000, în S.M.T. — 600, iar la circumscripțiile veterinare — 1.600. Peste 76 la sută din specialiștii cu studii superioare vor lucra acolo unde se hotărăște soarta producției. (Vii aplauze). Ingerii agronomi, zootehnicienii, medicii veterinari lucrînd permanent în gospodăriile colective sau de stat, vor avea în față un cîmp larg de activitate creatoare; aici își vor putea perfecționa și aplica pe scară largă cunoștințele căpătate în anii de studii.

Ingerii și medicii veterinari, care trec în unitățile de producție, vor primi în continuare salariul tarifar pe care l-au avut la locul lor de muncă, precum și indemnizații lunare pînă la mutarea familiei; toți specialiștii din gospodăriile agricole colective și gospodării beneficiază de concediu de odihnă, alocație de stat pentru copii, pensie. Pentru copiii inginerilor agronomi și ai celorlalți specialiști din unitățile de producție, care învață în școli medii și superioare, se vor acorda burse și locuri în cămine pe toată durata școlarizării. (Aplauze).

Comitetele executive ale sfaturilor populare, organele și organizațiile de partid au datoria să asigure locuințe corespunzătoare acestor specialiști și familiilor lor. Este bine venită și trebuie încurajată inițiativa gospodăriilor colective din numeroase comune ale regiunilor București, Dobrogea și altele care au prevăzut în planurile lor construirea de locuințe pentru specialiști.

Redistribuirea cadrelor agricole și trimiterrea a numeroși specialiști la sate, constituie un mare sprijin dat țărănimii collectiviste. Dar a crede că problemele mari ale agriculturii în noua etapă a dezvoltării ei pot fi rezolvate numai cu forțele specialiștilor ar însemna a nu vedea întreaga importanță și complexitate a acestor probleme. Într-un fel se muncea în mica gospodărie individuală și altfel se muncește în gospodăria mare socialistă. În noile condiții ale agriculturii socialiste trebuie muncit într-un mod nou, mai productiv, corespunzător cu îndrumările științei agricole.

Fiecare țărăn colectivist, întreaga masă a țărănimii collectiviste, trebuie să fie pe deplin pregătită pentru a munci în felul acesta nou, să-și însușească temeinic cunoștințele tehnice privind diferite ramuri ale producției agricole.

Organizarea învățămîntului agrozotehnic pentru masele largi de țărani colectivizati, este una dintre cele mai importante și urgente sarcini ale momentului de față.

și reducerea a prețului de cost al producției agricole.

Înfăptuirea măsurilor propuse va duce la lărgirea atribuțiilor, creșterea inițiativei și a răspunderii conducerii unităților agricole socialiste, a organelor locale de partid și de stat, pentru rezolvarea competentă, la timp și în bune condițiuni a problemelor producției, pentru întărirea continuă a unităților agricole.

ganizarea de cursuri agrozotehnice de masă pentru țărăni colectivizati cu durată de 3 ani.

Programele și manualele pentru aceste cursuri vor trebui elaborate de cele mai competente cadre din toate ramurile agriculturii. Lecțiile vor fi predate de specialiști agricoli. Țărănimea noastră colectivizată este dornică să-și îmbogățească cunoștințele și va primi cu bucurie și satisfacție hotărîrea privind organizarea învățămîntului agrozotehnic de masă. Nu ne îndoiim că rezultatele acestui învățămînt vor fi deosebit de rodnice, că el va contribui la înrădăcinarea în practica agricolă a metodelor științifice avansate, la sporirea productivității muncii agricole.

O dată cu aceasta trebuie să ne preocupăm de pregătirea agrozotehnică a elevilor din clasele

Îmbunătățirea organizării și conținutului învățămîntului agricol

În ultimii 15 ani au fost pregătite pentru agricultură peste 14.000 de cadre cu studii superioare, 25.000 de cadre tehnice medii și peste 100.000 de mecanicizatori și alți muncitori calificați prin școli profesionale și cursuri de calificare. În prezent în școlile agricole și institutele agronomice învață cca. 50.000 de elevi și studenți.

Trebuie temeinic îmbunătățite organizarea și conținutul învățămîntului agricol de toate gradele.

În vederea asigurării pînă în anul 1970 a necesarului de aproape 59.000 de cadre tehnice-agricole cu o pregătire medie, față de cca. 21.000 cite sînt în prezent, învățămîntul mediu agricol, va trebui să capete o largă dezvoltare, creîndu-se pe lângă gospodăriile agricole de stat și stațiile experimentale o rețea de școli tehnice agricole cu durata de 4 ani în care se vor primi absolvenți ai școlilor de 7—8 ani. La întocmirea planurilor de învățămînt se va avea în vedere ca elevii să primească o bună pregătire teoretică și în același timp să-și însușească temeinic cunoștințele practice înct, după absolvirea școlii, să devină ajutoare directe ale inginerilor agronomi și zooveterinarilor.

Pentru îndrumarea și conducerea calificată a tuturor ramurilor agriculturii va trebui să pregătim în același peiroadă 9.400 de cadre cu studii agricole superioare, pe lângă cele cca. 14.100 existente. Vom dispune astfel de cca. 23.500 de specialiști ceea ce ne va permite să încadrăm fiecare gospodărie agricolă de stat în medie cu 7 cadre, iar fiecare gospodărie colectivă cu 3 cadre cu studii superioare agricole.

Consiliul Superior al Agriculturii și Ministerul Învățămîntului vor trebui să procedeze neîntîrziat la reexaminarea și îmbunătățirea planurilor și programelor de învățămînt, asigurînd ca noul an școlar

Cauza păcii și socialismului este de neînving

TOVARAȘI,

Sesiunea noastră are loc în ajunul marelui sărbătorii a solidarității internaționale a celor ce muncesc — ziua de 1 Mai —, pe care muncitorii, țărăni, intelectuali, masele largi ale oamenilor muncii o întîmpină cu noi și remarcabile succese în toate domeniile construcției socialiste.

Poporul român se poate mîndri că prin munca sa creatoare, prin încheierea colectivizării agriculturii, prin rezultatele dobîndite în dezvoltarea tutu-

V—VIII a școlilor de cultură generală din mediul sătesc. Un început s-a făcut în această privință încă din anul 1959. Ar fi rațional ca din noul an școlar să se predea în ultimele clase ale tuturor școlilor elementare de la sate începînd cu cl. V-a, „agricultura”, obiect cărui să i se rezerve un loc de seamă în cadrul procesului de învățămînt. (Aplauze).

Vor trebui întocmite manuale care să cuprindă un ansamblu de cunoștințe de bază din toate ramurile agriculturii, în strînsă legătură cu experiența înaintată, cu progresele științei agricole. În predarea altor obiecte — științe naturale, chimie, precum și în problemele de matematică trebuie să se reflecte mai din plin preocupările legate de dezvoltarea agriculturii socialiste.

Predarea problemelor agriculturii va cere eforturi și o pregătire corespunzătoare din partea cadrelor didactice din mediul rural.

Ministerul Învățămîntului, în colaborare cu Consiliul Superior al Agriculturii, vor trebui să se îngrijească atît de ridicarea nivelului de cunoștințe agricole al cadrelor didactice care activează în prezent în învățămînt, cît și de o temeinică pregătire agrozotehnică a viitoarelor cadre de învățători și profesori, formate în institutele pedagogice și universități.

1962—1963 să se desfășoare pe baza programelor revizuite.

Învățămîntul în institutele agronomice se va organiza în așa fel încît în fiecare an practica în producție a studenților să se facă în funcție de calendarul muncilor agricole. Studenții vor participa direct la efectuarea acestor munci, practica organizîndu-se în unitățile agricole de producție și stațiile experimentale multilaterale dezvoltate. Pentru a asigura o exploatare rațională și economică a parcului de mașini și a efectua lucrări de înaltă calitate, este necesar să dispunem în 1970 de peste 150.000 de mecanici agricoli, față de 53.000 cîți avem în prezent, circa 4.000 de maștri mecanici, față de 1.500 și 3.000—3.500 de ingineri mecanici, față de 1.300 existenți.

Pentru creșterea numărului de mecanici agricoli în ritmul corespunzător înzestrării agriculturii cu mașini, este necesar să se lărgescă sistemul de școli profesionale cu durata de 3 ani, pe lângă stațiile de mașini și tractoare, uzine de reparații și gospodării agricole de stat; se va crea, de asemenea un număr de centre școlare în afara acestor unități, situate în zonele cu un pronunțat caracter cerealier, unde e nevoie mai mare de mecanici agricoli.

Școlile de maștri mecanici vor trebui să asigure ca în 1970 să existe cîte un maștru la fiecare secție și atelier de reparații, la gospodăriile de stat, iar la stațiile de mașini și tractoare cîte unul la fiecare 50 de tractoare.

Acestea sînt în linia marilor probleme care stau în fața agriculturii în noua etapă de dezvoltare. Sîntem convinși că țărănimea muncitoare, specialiștii agricoli, activul de partid și de stat, vor munci cu abnegație pentru ridicarea continuă a agriculturii socialiste, pentru înflorirea patriei. (Aplauze îndelungate).

ror ramurilor economiei naționale își aduce contribuția la creșterea forțelor sistemului socialist mondial.

Cu minunate realizări întîmpină ziua de 1 Mai și popoarele celorlalte țări socialiste frățești. Socialismul se afirmă ca sistemul social tinăr, plin de vigoare și forte creatoare, care se dezvoltă într-un ritm furtunos. Înfăptuînd marelui Program al P.C.U.S., poporul sovietic construiește victorios comunismul. Nu este departe

(Continuare în pag. 6-a)

Raport cu privire la încheierea colectivizării și reorganizarea conducerii agriculturii prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

(Urmare din pag. 5-a)

momentul când U.R.S.S. va intra și lăsa în urmă S.U.A., când sistemul mondial socialist va depăși sistemul capitalist în domeniul producției de bunuri materiale, demonstrând astfel întregii lumi superioritatea comunismului — orinduirea care instaurează pe pământ Pacea, Munca, Libertatea, Frăția și Fericirea tuturor popoarelor. (Aplauze puternice).

De 1 Mai clasa muncitoare internațională, oamenii muncii de pretutindeni, popoarele de pe întregul glob pămîntesc își manifestă hotărîrea de luptă pentru salvagardarea păcii, pentru realizarea năzuinței lor de progres social și viață mai bună, pentru înnoirea lumii.

Niciodată problema păcii nu a fost atât de arzătoare pentru întreaga omenire ca în zilele noastre. În lumea de azi s-au acumulat stocuri de arme cu o asemenea putere nimicitoare încît o scintile poate provoca un incendiu mondial de proporții fără precedent, o catastrofă termonucleară care ar șterge de pe fața pămîntului țări și popoare întregi, ar pricinui distrugerii practice incalculabile. Se impune de aceea înțelepciune și chibzuință în politică, cea mai mare grijă pentru întărirea păcii și eliminarea pericolelor care planează deasupra popoarelor — și de la înțelegerea acestei necesități trebuie să pornească orice guvern, orice om de stat cu sentimentul răspunderii față de propriul popor și față de toate popoarele.

Merite deosebite și-a cîștigat în fața popoarelor U.R.S.S., care luptă cu o energie și cu un spirit de inițiativă neobosit pentru unirea forțelor păcii și statornicirea principiilor coexistenței pașnice.

Împreună cu celelalte țări socialiste și R. P. Romîna își aduce contribuția la cauza apărării păcii, militează cu perseverență pentru dezarmarea generală și totală, pentru soluționarea pașnică a problemelor litigioase, pentru dezvoltarea colaborării și apropierea între popoare.

Poziția țărilor socialiste, pătrunsă de grija pentru destinele popoarelor, își găsește o nouă ilustrare la conferința de la Geneva, unde reprezentanții lor depun, cu tenacitate, toate eforturile pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale, ca problemă cheie a apărării păcii.

Republica Populară Romîna sprijină cu hotărîre proiectul de tratat prezentat la conferința de la Geneva de U.R.S.S. — program realist și eficient, care prevede măsuri precise și atotcuprinzătoare de dezarmare, cu aplicarea, etapă cu etapă, a unui riguros control internațional.

Țările socialiste nu și-au făcut niciodată iluzia că drumul spre dezarmare va fi neted. Chiar în această fază de început a conferinței reprezentanții puterilor occidentale au ridicat nu puține obstacole în calea tratativelor — încercări de a tergiversa abordarea concretă a problemelor de fond și de a abate lucrările spre aspecte lăturale și discutii nerodnice. Proiectul de tratat prezentat de S.U.A. conferinței nu aduce, din păcate, elemente noi, menținînd ideea înacceptabilă a controlului în condițiile cursei năstingherite a înarmărilor și a inspecțiilor teritoriale în țările socialiste, ceea ce ar însemna o legalizare a spionajului militar.

După cum va este cunoscut, chiar zilele acestea, sfidînd cîrîntele opiniei publice mondiale iubitoare de pace și respingînd memorandumul statelor neutre în problema încetării experiențelor atomice — memorandum acceptat ca bază de tratative

de țările socialiste, S.U.A. au reluat experiențele cu arma nucleară în atmosferă. Nici un fel de argumente nu pot acoperi în fața popoarelor contradicția flagrantă dintre declarațiile pe care le fac reprezentanții puterilor occidentale că doresc dezarmarea și hotărîrea de reluare a experiențelor nucleare, dintre vorbele acestora la Geneva despre pace — și ecoul exploziilor atomice din Pacific.

Prin reluarea experiențelor, S.U.A. își asumă în fața întregii omeniri răspunderea unei noi intensificări a înarmărilor atomice. Uniunea Sovietică a arătat că nu va admite ca S.U.A. să-și creeze prin noua serie de experiențe avantaje militare și că va fi nevoită să răspundă la acestea prin efectuarea de experiențe proprii, pentru întărirea securității sale și a celorlalte țări socialiste.

Cine este interesat în declanșarea unei noi faze a înarmărilor nucleare? Poporul american sau celelalte popoare din țările N.A.T.O., care suportă pe umerii lor povara unor uriașe cheltuieli militare? Desigur că nu. Într-un studiu publicat de o revistă americană de politică internațională, se arată că „omenirea cheltuiește 14 milioane de dolari pe oră pentru armamente și armată. Dacă acești bani ar fi folosiți în scopuri pașnice venitul mediu anual în numărul al unui număr de 1.200.000.000 de oameni, care obțin mai puțin de 100 dolari pe an, ar putea fi mai mult decît dublat, s-ar putea construi locuințele pentru 240 milioane de familii în țările slab dezvoltate... Ar putea fi înlăturată foamea în rîndurile celor 3 miliarde locuitori ai pămîntului și cel bolnavi ar putea primi îngrijirea medicală. Dacă s-ar pune capăt cursei înarmărilor un număr de 75 milioane oameni ar putea trece la muncă pașnică”.

În cursa înarmărilor sînt interesate numai marile trusturi capitaliste, care obțin din aceasta profituri uriașe. Chiar în ziua în care delegația americană a prezentat conferinței de la Geneva un proiect de tratat cu privire la dezarmare, Camera reprezentanților a S.U.A. a adoptat un buget militar record pentru timp de pace, care prevede cheltuieli în scopuri militare de peste 55 miliarde dolari.

Pe lângă comenzile de armament, cursa înarmărilor de monopolurilor și numeroase alte forme de a stoarce dividende de miliarde.

Există un vechi dicton care spune că timpul e bani; dar afacerea care speculează isteria războinică au descoperit că și spaima e bani, că și din ea se pot scoate dolari. Recent, o știre arată că în laboratoarele universităților din Chicago și din Texas se lucrează de zor la prepararea unor „pastile antiatomice”; s-a făcut mare reclamă, s-au obținut credite, presa a publicat articole cu titlul „Luați o pilulă și veți face față bombelelor”. E drept, directorul unuia din institutele de cercetări care lucrează la acestea a făcut o declarație în care arăta: „Oamenii care cunosc această activitate spun că mai degrabă și-ar săpa o groapă decît să se bizuie pe rețetele noastre” — dar în definitiv, cu nimic sau fără nimic, e la fel, iar o groapă cere și timp s-o sapi!”.

Există o „rețetă” eficientă împotriva primejdiilor războiului atomic, un mijloc sigur de securitate pentru oricare popor; lichidarea armamentelor, interzicerea armelor de exterminare în masă! (Aplauze).

Întînd cursa înarmărilor, S.U.A. și aliații lor din N.A.T.O.

urmăresc să obțină superioritatea militară asupra țărilor lagărului socialist.

Țările socialiste nu amenință pe nimeni; dar ele se îngrijesc permanent de asigurarea capacității lor de apărare și posedă tot ce este necesar pentru a da o ripostă zdrobitoare oricărui agresor. (Aplauze).

În problema lichidării războiului celui de-al doilea război mondial, poziția țării noastre, ca și a celorlalte țări socialiste, este bine cunoscută: trebuie încheiat Tratatul de pace german, asigurîndu-se pe această bază transformarea Berlinului occidental într-un focar de încordare și o sursă de primejdii pentru pace, într-un oraș liber, demilitarizat, cu o atmosferă curățită de miasmele războiului rece. (Aplauze).

Esențialul pentru rezolvarea acestei probleme este să se pornească de la faptul istoric al existenței celor două state germane să se asigure stricta respectare a suveranității R. D. Germane și să se pună capăt regimului de ocupație din Berlinul occidental. Pînă acum, în cursul tratativelor sovieto-americane care se desfășoară de mai mult timp, s-au conturat anumite progrese; Uniunea Sovietică s-a situat consecvent la aceste tratative pe poziții constructive. Dacă din partea S.U.A. s-ar menține în continuare acele tendințe care denotă o poziție mai rațională, ar fi posibil să se ajungă la rezultate pozitive, în interesul păcii și micșorării încordării internaționale.

În întreaga lume cîștigă teren ideea că la destinderea internațională ar aduce o importantă contribuție realizarea unor acorduri regionale, inclusiv crearea unor zone denuclearizate.

Propunînd în 1957 realizarea unei înțelegeri internaționale între statele balcanice, guvernul R. P. Romîne a militat continuu pentru transformarea Balcanilor și Adriaticii într-o regiune a relațiilor de bună vecinătate, pace și colaborare. (Aplauze). Aceste propuneri s-au bucurat de sprijinul statelor socialiste din Balcani, au găsit o largă aprobare în opinia publică din celelalte țări balcanice și continuă să se afle în actualitatea vieții politice a acestora.

Spre regretul nostru, cercurile conducătoare din Grecia și Turcia continuă să aibă o poziție negativă față de aceste propuneri. În ultimul timp puterile occidentale împing tot mai mult aceste țări pe panta înarmărilor și războiului rece. Insula Creta este transformată într-o bază de rachete a N.A.T.O.; se țin lanț vizitele conducătorilor militari ai N.A.T.O.; flota a 6-a americană și-a găsit ca loc de exerciții vecinătatea țărmurilor Greciei.

Cine are nevoie de încordare și material inflamabil în această parte a lumii, cui servesc acțiunile contrarii intereselor destinderii? Ce aduc ele acestor țări decît creșterea poverilor legate de cursa înarmărilor, și, desigur riscul de a se vedea antrenate în aventuri războinice? În cursul ultimilor 10 ani, Grecia a cheltuit în scopuri militare 40 de miliarde de drahme (peste 1,3 miliarde de dolari); în prezent numai cheltuielile militare directe înghit 49 la sută din bugetul ei iar pentru 1962 se prevede un deficit bugetar de peste 4.700.000 de drahme. Concomitent cu creșterea cheltuielilor militare, care se vor cifra la 6 miliarde drahme, va spori și suma totală a impozitelor pe venituri și a impozitelor indirecte percepute de la oamenii muncii cu peste un miliard de drahme față de 1961.

În Turcia potrivit declarațiilor secretarului general al partidului popular republican, deficitul bugetului a ajuns la suma astronomică de 1.200.000.000 lire turcești. Chiar zilele acestea ziarul turc „Vatan” descria

astfel situația din țară: „Industria este aproape inexistentă. Starea agriculturii se înrăutățește continuu. Datorile externe sînt mai mari decît „datorile de stat” ale imperiului otoman. Petrolul, care din toate bogățiile subsoului țării poate deveni cea mai rentabilă sursă de venituri, se află în stăpînire monopolistă a societăților străine. O treime din buget este folosită pentru achiziționarea de armament, pe care ni-l vind aliații din N.A.T.O. Turcia nu va fi salvată de acordarea pe datorie a surplusurilor produselor agricole americane, de vasele învechite din efectivul flotei engleze sau de construirea în cele mai critice regiuni a platformelor și bazelor de lansare a rachetelor”.

Este departe de noi orice intenție de a ne amesteca în treburile interne ale altora, dar socotim util ca opinia publică din țara noastră să cunoască aceste stări de lucruri. Sperăm că în cele din urmă, în relațiile interbalcanice se va impune înțelegerea intereselor comune ale popoarelor din această parte a lumii. dornice de pace, liniște și prosperitate. (Aplauze).

Linia încordării, linia militarismului, oricîte profituri ar aduce cercurilor interesate în războiul rece, nu contribuie la înlăturarea bolilor de nelecut care macină capitalismul, ci le agravează. În lumea capitalistă se succed la scurte intervale de timp scurte crize economice, mari capacități de producție sînt nefolosite, inflația crește, se adîncesc deficitele bugetare.

Sub diferite forme se întetește ofensiva monopolurilor împotriva nivelului de trai al oamenilor muncii, se intensifică exploatarea clasei muncitoare. Șomajul condamnă la mizerie permanentă milioane de oameni dornici de muncă, iar cei ocupați în producție sînt loviți de creșterea continuă a costului vieții.

G. a. este și situația țărănimii. În țările capitaliste are loc concentrarea pămînturilor aparținînd gospodăriilor mici și mijlocii în mina marilor gospodării capitaliste. Într-un raport prezentat Bundestag-ului se arată că în R.F.G., „concentrarea în domeniul agriculturii a dus la o schimbare considerabilă a structurii gospodăriilor agricole. Din 1949, numărul gospodăriilor dispunînd de 0,5 hectare pînă la 10 hectare s-a redus cu circa 400.000”. În Italia, după cum a arătat președintele Uniunii Naționale a țăranilor italieni, în ultimii ani peste un milion de țărani au trebuit să-și părăsească pămînturile, plecînd în pribegie pentru a-și căuta mijloace de trai.

Mai bine de jumătate din totalul suprafeței agricole din America Latină este stăpînită de un mic grup de mari proprietari, reprezentînd doar 1,5 la sută din totalul celor ce se ocupă cu agricultura. Din totalul gospodăriilor țărănești din Argentina, 72 la sută lucrează pămînt care nu le aparține; în statul Ecuador venitul pe o zi al unei familii de țărani indieni de patru persoane este mai mic decît alocația de întreținere prevăzută de guvern pentru un cal al armatei, iar în asemenea condiții trăiesc 1.200.000 de oameni. Aceasta, în timp ce faimosul trust „United Fruit Company” obține numai dintr-o singură țară — Guatemala — un profit anual de peste 40 de milioane de dolari! Se înțelege de ce popoarele acestor țări spun că ele au nenorocul de a fi prea departe de Dumnezeu și prea aproape de Statele Unite!

Bolile care macină sistemul capitalist se dovedesc de nelecut. În ciuda tuturor eforturilor pe care le fac apologetii capitalismului, feluritele „trusturi ale creierului” și „Birouri de strategie psihologică” pentru a-i ascunde racile și a-l înfrumuseța în ochii popoarelor, se înmulțesc recunoașterile pline de amarăciune că occidentalul pierde o bătălie hotărîtoare — lupta pentru mințile oamenilor. Cum să convingi oamenii că-i mai bună societatea împărțită în exploatare și exploatați, unde huzurul unui muncaci de oameni se clădește pe lipsurile și suferințele celor mulți, unde muncitorul este jefuit de capitalist și țăranul roșbește pe pămînt străin, cum să

convingă că este mai bună orinduirea care nu dă oamenilor muncii altă alegere decît a muncii pentru îmbogățirea bancherilor și latifundișilor sau a pieri de foame și lipsuri. Aceasta e la fel cum ai încerca să convingi pe cineva că este mai bine să fii bătrîn și bolnav decît tînăr și sănătos.

Astăzi ideile socialismului, ideile marxism-leninismului cuceresc tot mai mult conștiința popoarelor. În ciuda oricărui opreliști ele se răspîndesc neconștient, crește puterea lor de atracție, căci ele exprimă interesele vitale ale popoarelor, cerințele mersului înainte al omenirii. (Aplauze puternice).

În lumea de azi, imperialismul nu mai poate hotări după bunul său plac soarta popoarelor. Recent, președintele S.U.A., dl. Kennedy spunea: „Trebuie să respingem teoriile suprasimpliste despre viața internațională — teoria că puterea Americii este nelimitată sau că misiunea Americii este de a transforma lumea după chipul și asemănarea ei”. Aceasta corespunde realității și cu o astfel de afirmație nu poți, desigur, să nu fii de acord. Important însă ar fi ca și acțiunile practice, în problemele politicii mondiale, ale dreptului popoarelor de a dispune singure de propria lor soartă să nu se mai pornească de la asemenea teorii supra-simpliste, cum le denumește dl. Kennedy. Aceasta ar fi numai în interesul păcii și colaborării internaționale.

În epoca noastră superioritatea în raportul de forțe este de partea socialismului, care devine factorul hotărîtor al dezvoltării istorice. Unitatea de nezdruccinat a țărilor socialiste, unitatea și coeziunea partidelor comuniste și muncitorești sub steagul marxism-leninismului și al internaționalismului proletar este principala cheazăie a creșterii și întăririi forțelor păcii, democrației și socialismului în lumea întreagă. (Aplauze puternice).

O uriașă forță a contemporaneității este mișcarea de eliberare a popoarelor. Un miliard și jumătate de oameni s-au eliberat din lanțurile robiei coloniale; numai în ultimii 7 ani și-au cucerit independența politică. 30 de state. Crește avîntul luptei popoarelor din țările Americii Latine, însuflețite de exemplul Cubei eroice, pentru eliberarea din dependența străină. Acordul de la Evian dintre Franța și Republica Algeria a însemnat o mare victorie a popoarelor algerian și francez, a mișcării de eliberare și a cauzei păcii. La orice mijloace ar recurge puterile coloniale, lupta de eliberare a popoarelor, dreptul lor la autodeterminare nu mai pot fi reprimite, rînduindu-le colonialiste sînt definitiv condamdate de istorie.

În lumea capitalului se intensifică lupta clasei muncitoare și țărănimii pentru drepturile lor vitale, pentru democrație și un trai mai bun: mișcarea mondială pentru pace cuprinde pături populare din cele mai largi. Mărețul proces de transformare revoluționară a societății, mersul înainte al omenirii este realitatea fundamentală a timpurilor noastre.

Socialismul și comunismul sînt de neînving. Azi stă în puterea popoarelor ca luptînd strîns uniți umăr la umăr, să-și îndeplinească cele mai scumpe năzuințe ale lor: Pacea traică, libertatea și fericirea celor ce muncesc! (Aplauze puternice, prelungite).

TOVARĂȘI,

Sesiunea de față va rămîne înscrisă pentru totdeauna în analele istoriei noastre. Victoria deplină a socialismului la sate va exercita o profundă înfrîurire asupra tuturor domeniilor vieții social-economice a țării, va da un puternic avînt muncii createore a poporului nostru pentru desăvîrșirea construcției socialismului.

Noi cei prezenți în această sală ne vom reaminti cu îndreptățită mîndrie că am luat parte la lucrările forului suprem al puterii de stat din țara noastră, consacrate acestei victorii.

Să ne dăm toate forțele și cunoștințele, să muncim cu pasiune și elan revoluționar pentru a face patria noastră iubită tot mai fericită și îmbelșugată, mergînd cu pași siguri, sub conducerea încercată a partidului, pe drumul însoțit al socialismului! (Aplauze puternice, prelungite, urale; asistentența în picioare ovaționează îndelung).